Segon diumenge - Quaresma

Per FrancescR el dl., 11/03/2019 - 00:00

Gn 15,5-12.17-18
Fl 3,17-4,1
Lc 9,28b-36

El Tabor, la muntanya que transfigura

Alguna cosa, de diferent, té la muntanya perquè Jesús i els seus anessin a buscar-la. Ell, perquè en tenia necessitat; els altres tres perquè havien de descobrir, ni que fos com un llampec, la grandesa d'aquell Jesús, que dia rere dia, els "sorprenia."

Jesús, sense ni sospitar-ho, ja ens anticipava que la quaresma és una ascensió, una sublimació, una pujada cap als nivells de les atmosferes netes, purificades; la revelació lluminosa de qui era aquell Jesús. Que no hi ha quaresma sense els camins trepitjats pels nostres peus que ens duran fins al Calvari, fins a la pedra del sepulcre i fins a la Vida Ressuscitada de Jesús.

1. Es transfigurà mentre pregava

Així ens ho diu Lluc. Una bella descripció de la veritable pregària, aquella que és molt més que pensar, reflexionar, parlar, callar, respirar profundament (per altra banda absolutament necessaris en la nostra manera natural i sincera de comunicar-nos amb el Senyor). No, "allò" havia de ser inefable, que no es pot expressar. Veure "les coses de Déu" amb els seus ulls, el seu tarannà, la lluminositat amb què l'Esperit ens comunica el seu criteri, és un do i un regal que a Jesús li va servir per seguir un camí que només es va enterbolir a Getsemaní...i al Gòlgota.

Penso que la Quaresma és aquest temps fort en què la pregària ha de guarir les ferides que la vida ens va causant. Unes ferides que arriben a "desfigurar-nos" i allunyar-nos poc a poc de la imatge i semblança de Déu que som totes i tots. No perdem la imatge (que és marca de fàbrica) però sí una mica de la semblança). Si em permeteu la comparació: així com hi ha un cafè - cafè, que és molt més que "el cafè nostre de cada dia", també goso dir que hi ha una pregària-pregària que ha d'esdevenir un tonificant espiritual, capaç de mantenir-nos vius i desperts per a descobrir els plans de Déu sobre la nostra vida. Una mena de telepatia entre l'Esperit de Déu i el nostre esperit.

2. La creu, no eliminada, però sí il·luminada

I il.luminada des de l'interior de Jesús, perquè va viure la identitat de Fill que ell era, un Jesús que duia a terme i a plenitud la Llei i els Profetes. I el núvol aquí no era cap mena d'amenaça de tempesta, sinó de la transcendència. Jesús s'hi havia de trobar bé en aquella atmosfera que l'orientava cap al Pare. Però no s'apartava del camí cap a Jerusalem on l'esperaven tots els llamps i trons de la seva mort. La suor de la pujada al Tabor serà després la sang d'una fidelitat al seu programa, un programa que el Pare "li havia dictat" en una altra muntanya, la de les Benaurances. Tots sabem que el dia que les va pronunciar, signava, a la curta o a la llarga, la seva sentència de mort...

Acabem amb un desig: que aquesta quaresma esdevingui per a nosaltres un camí que fa pujada, un camí d'acompliment de desitjos, de viure intensos (no tensos!), conscients i alegres, les petjades de Jesús, viu, mort i ressuscitat**.**

ETIQUETES
MUNTANYA CAMÍ PREGÀRIA